

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενῆντα ἓνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ῥωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ξεπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Μαΐου δωδεκάτη,
νέα δόξα 'ὁτὶ Παλάτι.

Ποῦντος δαράντα δύο καὶ τρακόδα,
κι' ἡ Βασιλεία ἔλαμψε νικῶδα.

Ἑβραϊκὰ σημαντικά.

Καὶ ἦλθαν πρὸς τὸν Θεοδωρὴν τὰ τέκνα τῶν Ἑβραίων,
μυρία ψάλλοντα κακὰ κατὰ τῶν Κερκυραίων,
ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Θεοδωρῆς, ἂν καὶ σοφὸς πολὺ,
Ἑβραϊκὰ δὲν ἔμαθε ἀκόμη νὰ ῥηθῇ,
ἦ' αὐτὸ τὸν κοντοπίθαρο ἐπῆρνε Παυλίδην,
ποῦ εἶναι 'στὰ Ἑβραϊκὰ ἡ γλῶσσα τοῦ ψαλλίδι.

«Μὰ τώρα ποῦ ἀναχωροῦν Χαλδαῖοι καὶ Ραββῖνοι
εὐθὺς ὁ κάθε μαστραπὰς σπουδαίως θ' ἀκριβήνῃ,
καὶ σὺ ποῦ 'μοιάζεις, Θεοδωρῆ, σὰν ἓνας Ρήγας

[Κοῦπα

θὰ μετανοιώσης μιὰ φορά γιὰ τοῦτα ποῦ μᾶς κάνεις,
καὶ θὰ σοῦ ψάλλῃ πάντοτε τὰ ὅσα σέρον' ἡ σκουπα
κάθε τσιφούτης Ἀβραὰμ ὑψηλὸς καὶ στραβοκάνης.»

Καὶ εἶπαν πρὸς τὸν Θεοδωρὴν μὲ τὸν διερμηνέα:
«τὰ βάσανά μας τὰ πολλὰ γιὰ σὲ δὲν εἶναι νέα,
κι' ἂν τὸ κορίτσι, Θεοδωρῆ, ἐκ μέρους μας ἐσθάγῃ,
δὲν σὰς ἐφάγαμε μ' αὐτὸ κανένα πιρνοκόκι,
καὶ πρέπει μὲ τοὺς Ἑλληνας νὰ ζοῦμε πλάγι πλάγι
σὺν ἐκλογεῖς τοῦ Κωνσταντᾶ κι' αὐτοῦ τοῦ Θεοτόκῃ.

Κι' ὁ Θεοδωρῆς ἀπάντησε μὲ τὸν διερμηνέα:
«ὦ σεῖς Ἑβραίων θρέμματα μεγάλα καὶ γενναῖα,
κι' ἐγὼ λυποῦμαι ἀληθῶς 'στὰ τόσα σὰς κακὰ
κι' ὀλίγουν δεῖν μαζί μὲ σὰς τὴν ῥάτωνα χονδρῇ,
ἀλλ' ἄφετέ με νὰ σκεφθῶ γιὰ τὰ δημαρχικὰ
γιατὶ θὰ πάθω συμφοραῖς ἀπὸ τὸν Κατσανδρό.»

«Κι' ἂν ἤθελες, Προθυπουργέ, τὰ πρέποντα νὰ κάμῃς
καὶ εἰς κατάλληλον καιρὸν γενναίως νὰ συνδράμῃς
κάθε τσιφούτῃ Ἀβραὰμ καὶ κάθε Ἀβδακούμ
τὸ δάνειον θὰ σοῦ πεφτε ὡς ἂν ραχὰτ λουκούμ,
κι' ἀπὸ παραδες σήμερα θὰ εἶχες ὅσους θέλεις
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ θὰ ἐπαυες τὸν Σγούτα ν' ἀποστέλλης.

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Θεοδωρῆς τὰ λόγια τὰ μεγάλα
κι' ἀμέσως οἱ Χαχάμπδες τὸ βάξουν 'στὴν φευγάλα,
κι' ἀρχίζουν ἡ Ρεβέκαις τὸν νὰ κρύβουν 'στὰ κινώτια
τοῦ Ἑλιέζερ τοῦ γνωστοῦ τὰ ψέλλια κι' ἐγώτια,
ὁ δὲ Παυλίδης, εὐφραδῶς λαλήσας τὰ εἰκότα,
ἐπῆγε κι' αὐγολόγησε τὴν καθημέρα του κότα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Ξέρεις, μωρέ, τὸν Ἡρακλῆ, τὸ τέκνον τῆς Ἀλκί-
τὸν ἄνδρα τὸν ἡμίθεον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, [μήνης,
ποῦ 'στὸ μικρὸ του δάκτυλο ἐσήκωνε ἀπάνω
πενήντ' ἀνθρώπους πρὸ 'ψηλοὺς ἀπὸ τὸν Καραπάνω;
Μὰ ξέρεις καὶ τὸν Αἴαντα, μωρέ, τὸν Τελαμώνιον,
τὸν γίγαντα τὸν σιδηροῦν, τὸν ἄνδρα τὸν δαιμόνιον,
ποῦ μόνον ἂν σ' ἐκίτταζε μὲ μάτια σὰν γαρίδα
ἐσὺ 'μπορούσες 'στὴ στιγμή νὰ βγάλῃς ἀγουρίδα;
'Αλλ' ὅμως ξέρεις, Περικλῆ, καὶ τὸν Κροτωνιάτη,
ποῦ τρεῖς γελᾶδες ἔγκυαις ἐσήκωνε 'στὴν πλάτη,
κ' ἐγύριζε τὸ Στάδιον ὀκτὼ φοραὶς καὶ δέκα
κ' ὁ κόσμος ἐκουράζετο νὰ τοῦ φωνάζῃ «στέκα;»
Μὰ ξέρεις, βρέ, καὶ τὸν Σαμφῶν, τὸν τρομερὸν Ἑβραῖον,
ὅπου ἂν ἔζη σήμερα, βαββᾶι τῶν Κερκυραίων;...
ἓνα σαγόνι γαϊδουριοῦ θὰ ἔπερνε 'στὸ χέρι
καὶ 'στὸ κυνήγι θάστρωνε τὸρθόδοξο ἀσκέρι,
καὶ θάλασσα μονάχος του θὰ τάχε κάνει ἔλα
κ' ὁ Θεόδωρξ δὲν θάστελλε στρατοὺς καὶ πυροβόλα;
Μὰ καὶ τὰ Βασιλόπουλα εἰξεύρεις τὰ μεγάλα,
ἐκεῖνα ποῦ ἐτρέφοντο μὲ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα,
ποῦ 'λύγιζαν τὰ σίδερα ὡς νὰ ἦσαν μπάμαις
κ' ἐσκότωναν γιὰ χωρατὰ τοὺς Δράκους καὶ τῆς Λά-
ποῦ καὶ τὰ θάνατο νερὸ ἐγύρευαν πηλάλα, [μιαίς,
ποῦ ἔτρεχε ἀνάμεσα σὲ δὴδ βουνὰ μεγάλα,
αὐτὰ δὲ ἀνοιγόκλειναν καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα
κ' οὐδὲ πουλὶ πετάμενο ἐπήγαιν' ἐκεῖ πέρα;
Μὰ καὶ τὸ Βασιλόπουλο εἰξεύρεις τὸ μεγάλο,
τὸν Γεωργὸ τὸν λεβέντη μας, ποῦ δὲν τοῦ βγαίνει ἄλλο,
ποῦ τὸ νομὸν τοῦ ἔκαμε 'στὴν οἰκουμένην κρότον
κ' ἔχει πατέρα, Περικλῆ, Γεωργίον τὸν πρῶτον,
ὅστις ζῶν ἀνέφελον μὲ τοὺς Ρωμηοὺς περνᾷ
καὶ βασιλεύει πάντοτε χωρὶς νὰ κυβερνᾷ;
Αὐτὸ τὸ Βασιλόπουλο τὸ ξέρεις, Περικλῆ,
ὅπου βαστᾷ τὸ ρόπαλον τοῦ πάλαι Ἡρακλῆ,
ποῦ κἂν ἡ Θέτις τῶν γαλῆ τοῦ δίου Ἀχιλλέως,
κἂν κεραυνὸς τὸ 'τίναξε 'στὴν γῆν μας σμερδαλέος,
ποῦγχι τὸ στήθος μάρμαρο καὶ σίδερο τὸ χέρι
κ' ἄλλοιμόνὸ σου ἂν ποτὲ καμμιὰ σοῦ καταφέρῃ,
ποῦ σπάζει τὰ πελάγη μας σὰν φτερωτὸ δελφίνι
καὶ κύματ' ἀρροστέφανα ὀπίσω του ἀφίνει,
καὶ ἡ Νεραΐδες τοῦ γαλοῦ τὸν ναύτη σὰν ἰδοῦν
μὲ τὰ μαλλιά των ξέπλεκα μὲς 'στους ἄφρους πηδοῦν;
Αὐτὸ τὸ Βασιλόπουλο τὸ ξέρεις, Περικλέτο,
ποῦ ἔχει ὦμους Ἀτλαντος καὶ μάτι σὰν στυλῆτο,
καὶ μὴ ματιά 'στὰ στήθη του ἂν ρίξῃς τὰ μεγάλα
εὐθὺς θὰ πῇς πὼς 'γρήγορα θὰ κατεβάσουν γάλα,

ὅπου δὲ εἰς τοὺς χοροὺς 'ψηλὰ 'ψηλὰ σαλπάρῃ
ἀλλοίμονο, βρέ Περικλῆ, 'στὴν ντάμα ποῦ θὰ παρῇ
τῆς λύνεται ὁ γόφος τῆς καὶ σποῦν τὰ κόκκαλά της
καὶ σὰν πηγαίνῃ σπῆτὶ τῆς δὲν εἶναι 'στὰ καλά της
Αὐτὸ τὸ Βασιλόπουλο τὸ ξέρεις τὸ βαρβάτο,
ποῦ Βασιλῆξ δὲν φαίνεται βλαστᾶρι ντελικάτο,
ὅπου δὲν κάνει δῖαινα μὲ χάπια μπάρμπ' Ἀλέξῃ,
ὅπου δὲν εἶναι Πρίγκηπας μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ,
ποῦ καὶ κιθάρα ἔμαθε ἀκόμη νὰ βαρῇ
καὶ μόλις μὲ τὸ χέρι του τὴν σφίξῃ τὸ βαρὺ
ἢ μὴ καὶ ἄλλῃ κόρδα τῆς σὲ δὴδ κομμάτια σπάει
καὶ κάθε τόσο, Περικλῆ, καινούριας ἀγοράζει;
Αὐτὸ τὸ Βασιλόπουλο τὸ ξέρεις, Περικλέτο,
ὅπου στενὸ δὲν εἰμπορεῖ νὰ βάλῃ στιβαλέτο,
ποῦ δὲν σκορπᾷ τριγύρω του ἀρώματα καὶ μύρα,
ἀλλὰ μυρίζει πάντοτε θαλασσινὴ ἀλμύρα,
ὡς νὰ εἶναι χάδαρο καὶ στρεῖδι κ' ἀχνὸς,
καὶ κολυμβᾷ γοργότερον καὶ κύκνου καὶ χηνός,
ποῦ Λάμια τὸ ἐβύζαξε καὶ ἡ Γοργὼ κ' ἡ Χίμαιρα
κ' ἄλλα θηρία, Περικλῆ, μυθώδη καὶ ἀνήμερα,
ποῦ κουτσαβάκι φαίνεται ἀπ' ἔλα πρὸ μεγάλο
κ' ἂν σὲ πατήσῃ ἐλαφρὰ καμμιὰ φορὰ 'στὸν κάλο,
«ὦχ! μάννα μου, μαννοῦλά μου» μουγκρίζεις σὰν τὸ
βούδι.

κ' ἀμέσως βγάζεις τὸ παλῆ καὶ βάζεις νέο πόδι;
Τὸ ξέρεις τοῦτο τὸ θερὶδ, τὸ φοβερὸ νταμάλι;
Π.—Τὸ ξέρω ποῦ νὰ ξεραθῇς...
Φ.—

Μίλα λοιπόν, χαμῆλη.
Αὐτὸ τὸ Βασιλόπουλο γιὰ καθαρὸν ἀέρα
ἐπῆγε 'στους Ἰάπωνας κ' ἀκόμη παραπέρα
ἀντάμα μὲ τὸν Τσάρεβιτς, τὸν κλάδον τὸν λεπτόν,
ποῦ τρέχει αἷμα κυανοῦν ἐντὸς του καὶ σептόν.
'Εκείνη δὲ ἡ κραταιὰ τῶν Ἰαπώνων πλάσις
ὕπὸ τῆς Ὀχοτσκιῆς ὀρίζεται θαλάσσης
καὶ τοῦ γνωστοῦ Ὠκεανοῦ καθὼς καὶ τῆς Κορέας,
ποῦ πότε Νότος τὴν κτυπᾷ καὶ κάποτε Βορέας;
ἢ δὲ Κορέα τέμνεται ὑπὸ βουνῶν κ' ὄρεων
καὶ κατοικεῖται πρὸ καιροῦ ὑπὸ πολλῶν κορέων.
Πόλεις ἐπισημότεραι ἢ πόλεις Ἰεδῶ,
πολλοὺς κατοίκους ἔχουσα καὶ σκόνῃ σὰν κ' ἐδῶ,
ἢ Ναγκασάκη μὲ ναοὺς, ἢ Ἀβα κ' ἢ Ὁσάκα,
καὶ ἡ Σικόκη κ' ἡ Κιουσώ καὶ τόσαις ἄλλαις, βλάκα.
'Εκεῖ καὶ βόμβος καὶ βοή μυρμηκίως ἀπείρου,
ἐκεῖ καὶ τὸ Ἀνάκτορον ἐκεῖνο τοῦ Δαΐρου
κ' ἡ Ἐκκλησία τοῦ Φουῆ κ' ὁ κολοσσαῖος κώδων
κ' ἀπέραντοι Παράδεισοι ἀναριθμήτων ρόδων.

Κ' ὁ Φασουλῆς ἀναχωρῶν
μὲ τῶν Ἑβραίων τὸν σωρόν.

Εκεῖ τοῦ Βουδᾶ ἐπαδοὶ καὶ πάνσοφοι Βραχμᾶνες,
ἐκεῖ καὶ Ἰνδοκάλυμνος, σιναμικαῖς καὶ μάναις,
ποῖ, μπαμπάκι, κόμφορα, λεμόνια, ξύδια, λόδια,
καὶ σύκα μαγουλάρικα καὶ τὰ μεγάλ' ἀχλάδια,
ποῦ πῶς ἔχουν τὴν οὐρὰ, καθὼς ὁ κόσμος λέγει...
ἐκεῖ σὺν τὸ ἔδαφος θερμότης καταστέγει
καὶ προῖοντα γίνονται πολύτιμα καὶ μπόλικα
καὶ πλούσιον ἐμπόριον μὲ τὸν μεταξοσκώληκα.
Εκεῖ δὲν γάσκε ἀφροντίς πᾶς εὐγενὴς Ἰάπων,
ἐκεῖ τὸ πνεῦμα μαίνεται στροβίλων καὶ λαϊλάπων,
καὶ φοβεροὶ Ἐγκέλαδοι σαλεύουν τὰ ἔδαφη,

πολὺς δ' ἐξάγειται χαλκὸς κ' ἀσφίμι καὶ χρυσάφι,
καὶ κερανοὶ μυκώμενοι μετὰ τῶν Ἐγκέλαδων
συστροβιλίζου κορυφὰς μυριακάρων κλάδων,
καὶ συγχλονεῖται πᾶσα γῆ μ' ἀντικτυπον φρικτῶδη,
ὕφουνται δ' ἀστρογείτονα βουνὰ ἡφαιστειώδη,
'Ηφαίστων κατοικημένα πυριφλεγῆ κ' ἀντάξια,
ὡς τὸ Φουσίον τὸ γνωστὸν κ' ἐκεῖνα τὰ Ὁράξια.
'Εκεῖ ποῦ λῆς, βρέ Περικλῆ, 'στὴν γῆν τῶν Ἰαπώνων,
ὅπου σὺν γὰρ προσβάλλονται ὑπὸ κωλικιπέων,
ὕπάρχει Ἀναξ μονάχος ὁ κύριος Μιχάδος,
Αὐτοκρατόρων κραταιῶν καὶ ἡμιθέων κλάδος,

ην σκιάν του τρέμει
 γαλειό κλειστή μες 'στό χαρέμι.
 Περικλῆ, ὅπου τὰ πάντα φλέγονται,
 οὐλοὶ κατήγοροι δὲν λέγονται,
 οὐδὲ καμμία βλαχόκαλτσα τοῦ τρισηνδόξου κράτους
 'μπορεῖ νὰ κάμη σαματᾶ γιὰ τοῦ στρατοῦ τοὺς πάτους,
 οὐδὲ καμμία κολοφωτιά δὲν φαίνεται φανάρι,
 γιὰτὶ δουλεύει βούρδουλας καὶ δυνατὸ στηλιάρι.
 Τυχάτως ὅμως, Περικλῆ, ὁ κύριος Μικάδος
 Φ. ὅ φαίνεται πῶς ἔγινε ὀλίγον τι σκαρτάδος,
 καὶ θέλει σώνει καὶ καλὰ ἡ φλογερά του φύσις
 νὰ φέρῃ 'στοὺς Ἰάπωνας μικρὰς μεταρρυθμίσεις,
 κι' αὐτὸ ἐρέθισε πολὺ κάθε σοφὸν Ἰάπωνα
 κι' ἠκούσθησαν ψιθυρισμοὶ καὶ χίλια δῶδ' παράπονα,
 ἂν δὲ ὁ Βούδδας κοιμηθῇ καὶ δὲν ἀπλώσῃ χέρι
 θαρρῶ πῶς μες 'στό κόκκαλο θὰ φθάσῃ τὸ μαχαίρι.
 Ἐκεῖ ποὺ λές, βρὲ Περικλῆ, τῶν εὐγενῶν τὰ στίφη
 πηγαίνουν 'στὸν περίπατον καὶ 'στοὺς χοροὺς με' ξίφη,
 κι' ἂν εἶσαι ἅπαξ εὐγενῆς θὰ φέρῃς μόνον ἓνα,
 ἂν εἶσαι ὅμως δις καὶ τρίς ἱππότης σὰν κι' ἐμένα,
 θὰ φέρῃς περισσότερα καὶ οὕτω καθεξῆς,
 κι' ἐκ τούτου διακρίνεται ὁ κάθε μπαταξῆς,
 με' ἄλλους λόγους δηλαδή, ἂν τὰ σπαθιά μετρήσῃς,
 τῆς εὐγενείας τὸν βαθμὸν 'μπορεῖς νὰ ἐννοήσῃς,
 ἐνῶ ἐδῶ, βρὲ Περικλῆ, 'στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων,
 καθέννας εἶν' ἐλεύθερος καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
 κἂν ἀγενῆς κἂν εὐγενῆς καὶ ἄνθρωπος ἐν τέλει,
 νὰ κρύβῃ 'στό σιλάχι του ὅσα μαχαίρια θέλει.
 Τοιαῦτα ὡς πρὸς τὴν χρυσῇ τῶν εὐγενῶν ἀγέλην,
 ὁ δὲ Μικάδος φαίνεται τὰ μάλιστα Φιλέλλην
 καὶ μεθ' ἡμῶν εὐρίσκεται εἰς σχέσεις ὁμαλὰς...
 Π.—Μωρὲ τὰ εἶδες ὅλ' αὐτὰ ἡ κουτουροῦ 'μιλᾷς;
 Φ.—'Αν καὶ μοῦ εἶναι ἄγνωστος ὁ τοῦ Μικάδου τόπος,
 ἄλλ' ὅμως τὸν φαντάζομαι κι' ἐγὼ τοιοῦτοτρόπως.
 Π.—Ὡστε δὲν εἶδες τίποτα, διαόλου μπεχλιβάνη.
 Φ.—Τὰ εἶδα, τὰ φαντάζομαι, ὅλο τὸ ἴδιο κάνει...
 κι' ἂν θέλῃς νὰ πεισθῇς καὶ σὺ περὶ τῆς ἀληθείας
 εἰς τοῦ Μικάδου πῆγαινε τὴν χώραν ἀπ' εὐθείας,
 κι' ἂν ὅπως τὴν ἱστόρησα δὲν τὴν εὐρῆς ὁμοίαν,
 ὁ ἀφαλός μου νὰ δεχθῇ σαράντα παρὰ μίαν.
 Ἐκεῖ λοιπόν, βρὲ Περικλῆ, 'στό κράτος τῶν Μικάδων,
 εἰς τὴν ἐστίαν τὴν θερμὴν Ἡραίστων κι' Ἐγκελάδων,
 ἐπῆγε καὶ ὁ Τσάρεβιτς μετὰ τοῦ Γεωργίου
 νὰ προσκυνήσουν τοὺς βωμοὺς τοῦ Βούδδα τοῦ Ἀγίου,
 ἐνῶ δ' ἐβάδιζαν σιγὰ κατὰ τὴν λίμνην Βίδα
 ἐνὸς ἀστοῦ Ἰάπωνος ἐσάλεψε ἡ βίδα
 κι' ἐκτύπησε τοῦ Τσάρεβιτς τὴν σεβασμίαν κάραν,
 χωρὶς νὰ δώσῃ δι' αὐτὸ τὸ κτύπημα δεκάραν
 πλὴν μόλις ἐτοιμάζετο νὰ ξαναδευτερώσῃ
 καὶ κατὰ γῆς ἀναίσθητον τὸν Τσάρεβιτς νὰ στρώσῃ,
 ὁ Πρίγκηψ μας Γεώργιος, τὸ φλογερό παιδί,
 ὅπου ἀνάβει 'γρήγορα σὰν ἱσκα καὶ δαδί,

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν ὅς κανὼ — πῶς 'στό σπητί μου ἀνέβη,
 'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
 με' ξενοδοχεῖο Εὐδή, — δῶδ' 'στό λάδι τρεῖς 'στό ξύδι,

ἐσῆκωσε τὸ χέρι του, τὸ τόσο ντελικάτο,
 καὶ μιὰ τοῦ δίνει 'στό σταυρὸ κι' ἀμέτῳς πᾶ ρτον κῆρ.
 Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;
 Φ.— Τί νὰ τοῦ 'πῶ...
 Π.— Ἦσουν παρὼν καὶ
 Φ.—Καθὼς ἡ ράβδος ἄλλοτε τοῦ Θεοῦ Μωϋσῆ
 ἐχώρισε τὴν Ἐρυθρὰν εἰς δύο ἴσα μέρη
 κι' ὅλ' οἱ Ἑβραῖοι πέρασαν ἡμέρα μεσημέρι,
 ἔτσι κι' ἡ ράβδος, Περικλῆ, τοῦ Πρίγκηπος ἡ ἀπὸ
 ἐχώρισε τὴν κεφαλὴν τοῦ δυστυχοῦς Ἰάπωνος,
 κι' Ἡλὶ λαμὰ σαβαχθανὶ ἐμουγκρίτε ὁ τάλας
 κι' ἀπῆλθε πρὸς ἀνάπαυσιν 'στοῦ Βούδδα τὰς ἀγκυλὰς
 Π.—Θεὸς 'σχωρὲς τον...

Δι' αὐτῆς τῆς ἀνθρωποθυμίας
 ἐσώθη ὁ Διάδοχος ἀπάσης τῆς Ρωσσίας,
 ὁ δὲ ντουνιαῖς ἐπράνταξε με' τὴν Ἑλλάδα πάλιν
 καὶ πᾶς λαὸς ἐξύμνησε τοῦ Πρίγκηπος τὴν πόλιν,
 ὁ δὲ Φιλήμων τὸν καυγᾶ με' τὸν Νομάρχην ἄφησε
 καὶ πρὸς τὸν Τσάρον, Περικλῆ, πολλὰ ἐτηλεγράφησε
 ὁ Τσάρος δὲ ὡς ἀδελφὸς καὶ τέκνον ἐν Χριστῷ
 ἀπέστειλε 'στὸν Δήμαρχον θερμὰ εὐχαριστῶ.
 Οὐχ' ἥττον κι' ἡ Μικάδενα κι' ὁ κύριος Μικάδος
 ἐζήτησαν φiri φiri τὴν σχέσιν τῆς Ἑλλάδος,
 ἄλλ' ὅμως κι' ὁ Θεόδωρος με' στόμφον ἐκορδῶθη
 διότι 'στὰς ἡμέρας του ὁ Τσάρεβιτς ἐσώθη,
 παντοῦ δὲ τὸ κατόρθωμα ἐγέννησε τὸν τρόμο
 καὶ τῶν προγόνων αἱ σκιαὶ καὶ πάλι 'πῆραν δρόμο
 καὶ δὴ ἐνεφανίσθησαν κρυφίως εἰς πολλοὺς,
 Μισέλληνας, Φιλέλληνας, φρονίμους καὶ τρελλοὺς.
 Ἐγὼ δὲ γόνυ ταπεινῶς πρὸ τοῦ Ὑψίστου κλίνων,
 ποὺ πάλιν κατεδόξασε τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων,
 προσέρχομαι μπαγλάρωμα γενναῖον ἐπαιτῶν...
 Π.—Ὅρσε πενήντα ματσουκιάς, ἀχρεῖον ἐρπετόν.

Ἀρραβῶνες εὐτυχεῖς, ποὺ τοὺς ψάλλω ἐκ ψυχῆς.

Ὁ εὐκέλαδος Δροσίνης καὶ ἡ Μαῖον Κασσαβέτη,
 ποὺ τοὺς ἔτρωγε ὡς τώρα ὁ σεβντᾶς καὶ τὸ σεκλέτι,
 ἀξιώθησαν ν' ἀλλάξουν ἀρραβῶνος δακτυλίδια
 με' δῶδ' λόγια τῆς ἀγάπης, δίχως λούδα καὶ στολίδια.
 Τόσοι δ' ἔρωτες τριγύρω πτερογίζουν φλογεροί
 γὰ νὰ 'δοῦν μιὰ τέτοια Μοῦσα, τέτοια νύφη λιγεροί,
 μιὰ πετὰ κι' ὁ τροβαδούρος, ποῦχει τέτοια συντροφιά,
 καὶ δὲν παύει κελαιδώντας τὴν γλυκερά της ὁμορφιά.
 Ἐλα στέφε τοὺς νυμφίους, καλλιτέφανε Ὑμν,
 τρεῖς φορὰς εὐλογημένο τὸ στεφάνι τῶν... ἀμὴν!

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Θεοκρατικῆς καὶ καφφεπότης ἐκ τῶν πρώτων εἰς εἶδος
 ὅπου «Ῥωμηὸς» τὸ καφφεπότην τρέχα κατὰ σταυροπόδι,
 ὅπου κείται παραπλεύρως τοῦ κουρείου «Ἀπε-Σβίσε»
 ὅπου «Πλάτειον» Ὀμονοίας τὴν τοσοῦτον θορυβώδη
 ὁ δὲ Σταυρὸς Γεωργίου, καφφεπότης ἐκ τῶν σπανίων,
 διεκδύκει ὅπως πρόπει τοῦ «Ῥωμηὸς» τὸ καφφεπότην
 καὶ ἔχει μόνο μιὰ δεκάρα ὁ προφῆτης καφφές
 ποὺ ἰδέσθαι κατέβαζε 'στὰ κρυὰ μᾶς σοφὰς.

με' Λημεῖον, με' μιὰ μανδρά, — με' μεγάλ' οἰκαδομή,
 καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦται ἄλλοτε μαρμὰ.